

Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy több orosz fekete terriert volt alkalmam ismerni személyesen. Wudu hatalmas kan volt, akit mérhetetlen nyugalomról ismert mindenki a környéken. A csinos leányzóknak visszafogottan udvarolt, ugyanakkor a legkötekedőbb vetélytársak sem tudták kihozni békétűréséből. Velük szemben szinte lekezelő közönnyel viseltetett.

Másik közeli találkozásom a fajttal már viszonylag friss emlék. Pár éve annak, hogy a kutyaiskolán megismerhettem Boriszt, aki válogatott alakításaival rendre meghiúsította az oktatás komolyságát. Bár akkor még csak nyolc-kilenc hónapos, nyeklő-nyakló növendéknek számított, mérete már így is tekintélyt parancsoló volt. Emellett megjelenését még érdekesebbé tette, hogy „gyárilag” színhibás volt, de ez az égvilágon senkit nem zavart különösen, mivel már pusztán csinos copfba felfogott frufuja is igen nagy közönségsikert aratott. Emlékezetes mutatója volt a bal fül jobb hátsó lábbal történő megvakarására tett esélytelen, ám annál kitartóbb kísérlete, valamint az általános körhergelés iránt tanúsított obstrukció, melynek során egész egyszerűen hátat fordított mindenkinek, és – a mellette ugató, acsarkodó kutyák ellenére – filozofikus nyugalommal szemlélt egy távolban lengedező,

szélfújta nejlondarabot. Mikor pedig véget ért a gyakorlat, és a segéd, valamint a kutyák is lihegve szusszantak, néhány öblös buffantást eresztett a számára érdekes, több száz évig le nem bomló szintetikus anyag irányába. Ez a pár találkozás is nyilvánvalóvá tette számomra, hogy a fekete terrier „nem akárki”, de elsőként nézzük meg, hogy miként született ez a különleges kutyafajta!

Kutyákból „feketemedve”

Bármilyen meglepő, a fekete, vagy orosz, illetve orosz fekete terrier (kinek hogyan tetszik) igen-igen fiatal múltra visszatekintő fajta. Létrehozása a kezdetektől precíz dokumentálásra került, melyet sok-

szor példaként hoznak fel más állatfajok (akár gazdasági haszonállatok) tenyésztése során.

A II. világháború jelentős veszteségeket mért a volt Szovjetunió kutyaállományára is. Ezen változtatni akarván, nagyszabású és több fajtát érintő, jobban mondva új fajtákat előállítani szándékozó tenyészmunka vette kezdetét, melynek a Moszkva melletti Krasznaja Zvezda (Vörös Csillag) katonai kutyaatenyésztő telep adott otthont. A Grigorij Pantelenovics Medvegyev tábornok vezetésével zajló tenyésztés több vonalon folyt. A hidegháborús készülődés tudat alatt ezen a területen is masszívan működhetett, hiszen a legmarkánsabb tenyészcélnak a szolgálati felhasználás, azon belül is a katonai objektumok védelme fogalmazódott meg. A

A kutya neve: Malahovskiy Mefodiy Legenda Kievskoy Rusi, „Fedja”, tulajdonosok: Gerli és Rudolf Koch, Ausztria.

lényeg a méret és a hatékonyság volt. Ennek égisze alatt már meglévő, jól bevált fajták szisztematikus keresztezéseivel született meg az egyik korábbi számunkban bemutatott moszkvai őrkutya (kaukázusi juhász x bernáthygyi x orosz foltos kopó), a kelet-európai juhászkutya (kaukázusi x német juhászkutya), a moszkvai dog (kelet-európai juhászkutya x német dog) és a moszkvai vízikutya (kaukázusi juhászkutya x újfundlandi) is. Ebbe a sorba került be az orosz-fekete terrier, amely a moszkvai őrkutyával együtt – a többi „kísérleti fajttal” ellentétben – végül megvetette a lábát a kutyafajták színes kavalkádjában.

Ahogy volt róla szó, a fekete terrier '50-es években induló kialakítása a katonai objektumvédelem mellett hadi-